

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

آتئی^۱ - اَمْرُ اللَّهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ^۲ سُبْحَانَهُ^۳ وَ تَعَالَى^۴ عَمَّا يُشْرِكُونَ^۵ (1)

آمد فرمان خدا پس نکنید طلب به شتاب آن را. پاک است او و بلند قدر است از آنچه شریک می کنند. (1)

يُنزِلُ^۱ الْمَلَى^۲ بِالرُّوحِ مِنْ أَمْرِهِ عَلَى^۳ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ^۴ - أَنْ أَنْذِرُوا^۵ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاتَّقُونَ^۶ (2)

فرو می فرستد فرشته گان را با روح از فرمان خود بر کسی که می خواهد از بنده گان خود اینکه بترسانید اینکه او: نیست معبودی مگر من پس پرهیزید (از خشم) من. (2)

خَلَقَ^۱ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ^۲ تَعَالَى^۳ عَمَّا يُشْرِكُونَ^۴ (3)

آفرید آسمان ها و زمین را به حق. بلند قدر است از آنچه شریک می کنند. (3)

خَلَقَ^۱ الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ^۲ (4)

آفرید انسان را از نطفه پس آن وقت او دشمن آشکار است. (4)

وَالْأَنْعَامَ خَلَقَهَا لَكُمْ فِيهَا دِفْءٌ وَمَنْفَعٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ^۱ (5)

و چهار پایان را آفرید آن ها را برای شما، در آنها گرمی و بهره مندی ها است و از آنها می خورید. (5)

و لَكُمْ فِيهَا جَمَالٌ حِينَ تُرِيحُونَ وَ حِينَ تَسْرَحُونَ^۱ (6)

و برای شما در آنها زیبایی است هنگامیکه بر می گردید با ایشان و هنگامیکه بیرون می روید با ایشان (این حیوانات). (6)

و تَحْمِلُ^۱ أُنْقَالَكُمْ إِلَى^۲ بَلَدٍ لَمْ تَكُونُوا بِلَاغِيهِ إِلَّا بِشِقِّ^۳ الْأَنْفُسِ^۴ إِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ^۵ (7)

و می بردارند بار های سنگین شما را به سوی شهری که هیچ وقت نمی توانستید برسید به آن مگر به سختی و مشقت جان ها. هر آئینه پروردگار شما البته مهربان، با رحم است. (7)

و الْخَيْلِ وَ الْبِغَالِ وَ الْحَمِيرِ لِتَرْكَبُوهَا وَ زِينَةً^۱ وَ يَخْلُقُ مَا لَا تَعْلَمُونَ^۲ (8)

و (آفرید) اسب ها را و قاطر ها را و الاغ ها را تا سوار شوید بر آنها و زینتی. و می آفریند آنچه نمی دانید. (8)

وَ عَلَى^۱ اللَّهِ قَصْدُ السَّبِيلِ وَ مِنْهَا جَائِرٌ^۲ وَ لَوْ شَاءَ^۳ لَهَدَّكُمْ أَجْمَعِينَ^۴ (9)

و بر خدا است قصد (سمت) راه و از آنها (راه های) کج است. و اگر می خواست البته هدایت می کرد شما را همه یکجا. (9)

هُوَ الَّذِي - أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً **صلى** لَكُمْ مِنْهُ شَرَابٌ وَ مِنْهُ شَجْرٌ فِيهِ تُسِيمُونَ (10)

او است آنکه فرو فرستاد از آسمان آب را؛ برای شما از آن نوشیدنی است و از آن گیاه است در آن می چرانید. (10)

يُنْبِتُ لَكُمْ بِهِ الزَّرْعَ وَالزَّيْتُونَ وَالنَّخِيلَ وَالْأَعْنَابَ وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ **صلى** إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ (11)

می رویاند برای شما به آن زراعت را و زیتون را و خرما را و انگور را و از هر نوع میوه ها. هر آئینه در این البته نشانه است برای گروهی که می اندیشند. (11)
وَ سَخَّرَ لَكُمْ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ **صلى** وَ النُّجُومَ مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِ **صلى** إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ (12)

و خدمت گذار ساخت برای شما شب را و روز را و آفتاب را و مهتاب را؛ و ستاره گان خدمت گذاران شده به فرمان او. هر آئینه در این البته نشانه ها است برای گروهی که تعقل می کنند. (12)

وَ مَا ذَرَأَ لَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ **صلى** إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ (13)

و (خدمت گذار ساخت) آنچه آفرید برای شما در زمین گوناگون رنگ های آنها. هر آئینه در این البته نشانه است برای گروهی که می پذیرند پند. (13)

وَ هُوَ الَّذِي سَخَّرَ الْبَحْرَ لِتَأْكُلُوا مِنْهُ لَحْمًا طَرِيًّا وَ تَسْتَخْرِجُوا مِنْهُ حَبْلًا قَلْبًا وَ تَرَى الْفُلْكَ مَوَاجِرَ فِيهِ وَ لِنَبْتَعُوا مِنْ فَضْلِهِ **صلى** وَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ (14)

و او آن است که خدمت گذار ساخت بحر را تا بخورید از آن گوشت تازه و بیرون آورید از آن زیور می پوشید آن را و می بینی کشتی را رونده در آن و تا طلب کنید از فضل او و تا بود شما سپاس گذاری کنید. (14)

وَ أَلْقَى فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ وَ أَنْهَارًا وَ سُبُلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ (15)

و افکند در زمین کوه های محکم تا نجنبند با شما و دریا ها را و راه ها را تا بود شما راه یاب شوید. (15)

وَ عَلَّمَتِهِ وَ بِالنَّجْمِ هُمْ يَهْتَدُونَ (16)

و نشانه ها. و به ستاره گان ایشان راه یاب می شوند. (16)

أَفَمَنْ يَخْلُقُ كَمَنْ لَا يَخْلُقُ **صلى** أَ فَلَا تَذَكَّرُونَ (17)

آیا پس کسی که می آفریند مانند کسی است که نمی آفریند؟ آیا پس نمی گیرید پند؟ (17)

وَ إِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا **صلى** إِنَّ اللَّهَ لَعَفُورٌ رَحِيمٌ (18)

و اگر بشمارید نعمت خدا را نمی توانید شمار آنها را. هر آئینه خدا البته آمرزنده، با رحم است. (18)

وَ اللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُسِرُّونَ وَ مَا تُعْلِنُونَ (19)

و خدا می داند آنچه پنهان می کنید و آنچه آشکار می کنید. (19)

وَ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَ هُمْ يُخْلَقُونَ (20)

و آنانکه می پرستند از غیر خدا نمی آفرینند چیزی و ایشان آفریده می شوند. (20)

أَمْوَاتٌ غَيْرُ أَحْيَاءٍ مِثْلِهِ وَ مَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ (21)

مردگان نه زنده گان؛ و نمی دانند چه وقت می شوند برانگیخته. (21)

إِلَهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ فَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ قُلُوبُهُمْ مُنْكَرَةٌ وَ هُمْ مُسْتَكْبِرُونَ (22)

معبود شما معبود یگانه. پس آنانکه نمی آورند ایمان به آخرت دل های شان تکذیب کننده

است و ایشان سرکشی می کنند. (22)

لَا جَرَمَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَ مَا يُعْلِنُونَ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْتَكْبِرِينَ (23)

بیگمان اینکه خدا می داند آنچه پنهان می کنند و آنچه آشکار می کنند. هر آینه او ندارد

دوست سرکشان را. (23)

وَ إِذَا قِيلَ لَهُمْ مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ (24)

و وقتی که گفته شد برای شان چه است آنچه فرورستاده پروردگار شما؟ گفتند: افسانه های

پیشینیان. (24)

لِيَحْمِلُوا أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَ مِنْ أَوْزَارِ الَّذِينَ يُضِلُّونَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ أَلا سَاءَ مَا يَزِرُونَ

(25)

تا بردارند بار های (گناه) ایشان را به تمامی روز قیامت و از بار های آنانکه می سازند

ایشان را گمراه بدون دانش. بیگمان بد است آنچه می بردارند. (25)

قَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَاتَى اللَّهُ بُنْيَانَهُمْ مِنَ الْفَوَاحِشِ فَحَرَّ عَلَيْهِمُ السَّقْفُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَ أَنْتَهُمُ الْعَذَابُ

مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ (26)

به یقین دسیسه کردند آنان از پیش ایشان پس آمد (فرمان) خدا به عمارت های ایشان از

تهداب ها پس افتاد بر ایشان سقف از بالای ایشان و آمد به ایشان عذاب از جهتی که نمی

کردند فکر. (26)

ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يُخْزِيهِمْ وَ يَقُولُ أَيْنَ شُرَكَاءِي الَّذِينَ كُنْتُمْ تُشَاقِقُونَ فِيهِمْ قَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ إِنَّ

الْخِزْيَ الْيَوْمَ وَ السُّوءَ عَلَى الْكَافِرِينَ (27)

باز روز قیامت رسوا می کند ایشان را و می گوید کجاست شریکان من آنانکه بودید شما

مخالفت و دشمنی می کردید در باره ایشان. گفتند: آنانکه داده شدند دانش هر آینه رسوائی

امروز و سختی بر نامعتقدان است. (27)

الَّذِينَ تَتَوَفَّيهِمُ الْمَلَأُ الْظَالِمِي - بَلَى إِنَّ اللَّهَ

عَلَيْمٌ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (28)

آنانکه می میراند ایشان را فرشته گان ستم کننده گان بر خویش؛ پس افگندند تسلیم را که نبودیم ما می کردیم از بدی. بلی، هر آئینه خدا دانا است به آنچه بودید می کردید. (28)

فَادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا ۗ فَلَيْسَ مَثْوًى الْمُتَكَبِّرِينَ (29)

پس در آئید دروازه های دوزخ را همیشه باشنده گان در آن؛ پس البته بد است جایگاه سرکشان را. (29)

وَ قِيلَ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ ۗ قَالُوا خَيْرًا ۗ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ ۗ وَ أَدَارُ الْأَخْرَةِ خَيْرٌ ۗ وَ لِنِعْمِ دَارُ الْمُتَّقِينَ (30)

و گفته شد برای آنانکه پرهیزگاری کردند چه است آنچه فرو فرستاده پروردگار شما؟ گفتند: بهترین را. برای آنانکه نیکوکاری کردند در این دنیا خوبی است. و البته سرای آخرت بهتر است. و البته نیکو است سرای پرهیزگاران. (30)

جَنَّتْ عَدْنٌ يَدْخُلُونَهَا تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۗ لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ ۗ كَذَلِكَ يَجْزِي اللَّهُ الْمُتَّقِينَ (31)

بوستان های همیشه ماندن، در آیند آنجا می رود از زیر آنها جوی ها؛ برای ایشان در آنجا است آنچه می خواهند. این چنین جزا می دهد خدا پرهیزگاران را. (31)

الَّذِينَ تَتَوَفَّيهِمُ الْمَلَأُ الْيَمِينُ ۗ يَكْفُوهُمُ طَيْبٌ ۗ يَقُولُونَ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (32)

آنانکه می میراند ایشان را فرشته گان در حالت شادمانی، می گویند سلام بر شما در آئید به بهشت به سبب آنچه بودید می کردید. (32)

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَأُ الْيَمِينُ ۗ يَكْفُوهُمُ طَيْبٌ ۗ أَوْ يَأْتِي أَمْرٌ رَبِّكَ ۗ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۗ وَ مَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَ لَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ (33)

آیا می کشند انتظار (نامعتقدان) مگر اینکه بیاید به ایشان فرشته گان یا بیاید فرمان پروردگار تو؟ این چنین کردند آنان از پیش ایشان. و نکرد ستم ایشان را خدا و لیکن بودند نفس های خود را ستم می کردند. (33)

فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَ حَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ (34)

پس رسید ایشان را بدی های آنچه کردند و دربر گرفت ایشان را آنچه بودند به آن می کردند تمسخر. (34)

وَ قَالَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا عَبَدْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ نَحْنُ وَ لَا آبَاؤُنَا وَ لَا حَرَمْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ ۗ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۗ فَهَلْ عَلَى الرُّسُلِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ (35)

و گفتند آنانکه شرک ورزیدند: اگر می خواست خدا نمی پرستیدیم ما از غیر او از چیزی ما و نه پدران ما و نمی ساختیم حرام ما از غیر او از چیزی. این چنین کردند آنان از پیش ایشان. پس آیا است بر پیغمبر مگر رساندن (پیغام) روشن؟ (35)

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ ۚ فَمِنْهُمْ مَن هَدَى اللَّهُ وَ مِنْهُمْ مَن حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ ۚ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكذِبِينَ (36)

و البته به یقین فرستادیم ما در هر ملتی پیغمبری را اینکه بپرستید خدا را و دوری جوئید از معبودان باطل؛ پس از ایشان کسی است که راه نمودش خدا و از ایشان کسی است که ثابت شد بر او گمراهی. پس سفر کنید در زمین پس بنگرید چگونه شد سرانجام به دروغ نسبت کننده گان؟ (36)

إِن تَحْرِصْ عَلَىٰ هُدَاهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَن يُضِلُّ ۗ وَ مَا لَهُم مِّن نَّاصِرِينَ (37)

اگر آرزو کنی بر راه نمودن ایشان پس هر آینه خدا نمی کند رهنمائی کسی را که می سازد گمراه؛ و نیست برای ایشان از یاری دهنده گان. (37)

وَ أَفْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ ۚ لَا يَبْعَثُ اللَّهُ مَن يَمُوتُ ۚ بَلَىٰ ۗ وَ عَدَا عَلَيْهِ حَقًّا وَ لَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ (38)

و قسم خوردند به خدا محکم ترین سوگند های ایشان که بر نمی انگیزد خدا کسی را که می میرد. بلی وعده بر او لازم و لیکن بسیاری مردم نمی دانند. (38)

لِيُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي يُخْتَلَفُونَ فِيهِ ۖ وَ لِيَعْلَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا ۗ أَنَّهُمْ كَانُوا كَذِبِينَ (39)

تا روشن سازد برای ایشان آنچه می کنند اختلاف در آن و تا بدانند آنانکه نامعتقد شدند که ایشان بودند دروغگویان. (39)

إِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ إِذَا أَرَدْنَاهُ أَن نَّقُولَ لَهُ ۖ كُنْ فَيَكُونُ (40)

جز این نیست که سخن ما برای چیزی وقتیکه بخواهیم آن را اینکه می گوئیم برای او شو پس می شود. (40)

وَ الَّذِينَ هَاجَرُوا فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا لَنُبَوِّئَنَّهُمْ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً ۗ وَ لَأَجْرُ الْآخِرَةِ أَكْبَرُ ۚ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ (41)

و آنانکه هجرت کردند در (راه) خدا از بعد آنکه ستم کرده شدند البته جا می دهیم ایشان را در دنیا (سرای) نیک؛ و البته مزد آخرت بزرگتر است. اگر بودند می دانستند؟ (41)

الَّذِينَ صَبَرُوا ۖ وَ عَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ (42)

آنانکه شکیبائی کردند و بر پروردگار ایشان می کنند اعتماد. (42)

وَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُّوحِي ۖ إِلَيْهِمْ ۚ فَاسْأَلُوا ۗ أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ (43)

و نفرستادیم ما از پیش تو مگر مردانی را که وحی فرستادیم ما به سوی ایشان. پس بپرسید کسان ذکر (علماء) را اگر هستید شما نمی دانید. (43)

بِالْبَيِّنَاتِ ۖ وَ الزُّبُرِ ۗ وَ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ ۚ وَ لَعَلَّهُمْ يَنْفَكِرُونَ (44)

با دلایل و کتابها. و فرو فرستادیم ما به سوی تو الذکر را (قرآن را) تا بیان کنی برای مردم

آنچه فرو فرستاده شده به سوی ایشان و تا بُود ایشان بیندیشند. (44)
أَفَأَمِنَ الَّذِينَ مَكَرُوا السَّيِّئَاتِ أَنْ يَخْسِفَ اللَّهُ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ
(45)

آیا پس ایمن شدند آنانکه دسیسه کردند بدی ها اینکه فروبرد خدا به ایشان زمین را یا بیاید ایشان را عذاب از جهتی که نمی دانند. (45)
أَوْ يَأْخُذُهُمْ فِي تَقَلُّبِهِمْ فَمَا هُمْ بِمُعْجِزِينَ (46)

یا بگیرد ایشان را در رفت و آمد ایشان پس نباشد ایشان از عاجز کننده گان. (46)
أَوْ يَأْخُذُهُمْ عَلَىٰ تَخَوُّفٍ فَإِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ (47)

یا بگیرد ایشان را بر (رسیدن) ترس شدید پس هر آئینه پروردگار شما البته مهربان، با رحم است. (47)

أَو لَمْ يَرَوْا إِلَىٰ مَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ يَتَفَتَّوْنَ ظَالِمُهُ عَنِ الْيَمِينِ وَالشَّمَائِلِ سُجَّدًا لِلَّهِ وَهُمْ دَاخِرُونَ
(48)

آیا ندیدند به سوی آنچه آفریده است خدا از چیزی میلان می کند سایه های آنها به راست و چپ سجده کنان برای خدا و ایشان فروتتان اند. (48)

و لِلَّهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ دَابَّةٍ وَالْمَلَىٰ نِكَّةً وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ (49)
و برای خدا می کند سجده آنچه در آسمان ها است و آنچه در زمین است از جنبنده گان و فرشته گان و ایشان نمی کنند سرکشی. (49)

يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ | (50)

می ترسند پروردگار شان را از بالای شان و می کنند آنچه حکم کرده می شوند. | (50)

و قَالَ اللَّهُ لَا تَتَّخِذُوا إِلَٰهَيْنِ أُثْنَيْنِ ۖ إِنَّمَا هُوَ إِلَٰهُ وَاحِدٌ ۖ فَأَيُّ قَوْمٍ لَارِئِينَ
و گفت خدا: نگیرید دو معبود دوگانه؛ جز این نیست که او معبود یگانه است؛ پس تنها از من پس بترسید. (51)

و لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَ لَهُ الدِّينُ وَاصْبَاءُ ۗ أَفَغَيْرَ اللَّهِ تَتَّقُونَ (52)

و برای او است آنچه در آسمان ها و زمین است و برای او است دین همواره لازم شده. آیا پس از غیر خدا می پرهیزید (از خشم او)؟ (52)

وَمَا بِكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ ۗ ثُمَّ إِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فَإِلَيْهِ تَجْتَرُونَ (53)

و آنچه با شما است از نعمت پس از جانب خدا است؛ باز وقتی که رسد به شما زیانی پس به سوی او می کنید ناله و زاری. (53)

ثُمَّ إِذَا كَسَفَ الضُّرُّ عَنْكُمْ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْكُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ (54)

باز وقتی که دور کرد زیان را از شما آنوقت گروهی از شما به پروردگار شان می ورزند
شُرک. (54)

لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا مِنِّي فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ (55)

تا ناسپاس شوند به آنچه دادیم ما ایشان را. پس بهره مند شوید؛ پس به زودی می دانید.
(55)

وَ يَجْعَلُونَ لِمَا لَا يَعْلَمُونَ نَصِيْبًا مِّمَّا رَزَقْنَاهُمْ قُلُوبًا تَأْتِيهِمْ تَأَلُّفًا لِّتَسْتَلْتَنَّهُمْ كُنْتُمْ تَقْتَرُونَ (56)

و می سازند برای آنچه نمی دانند حصه از آنچه روزی داده ایم ما ایشان را. قسم به خدا
البته پرسیده می شوید از آنچه بودید افترا می کردید. (56)

وَ يَجْعَلُونَ لِلَّهِ الْبَنَاتِ سُبْحَانَهُ ۚ وَ لَهُمْ مَا يَشْتَهُونَ (57)

و می سازند برای خدا دختران، پاک است او، و برای خود شان آنچه می خواهند. (57)

وَ إِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِالْأُنثَىٰ أَظْلًا وَ جَهَنَّمَ مَسْوُودًا وَ هُوَ كَظِيمٌ (58)

و وقتی که مژده داده شد یکی از ایشان به مؤنثی شد روی او سیاه و او بود پر از اندوه.
(58)

يَتَوَارَىٰ مِنَ الْقَوْمِ مِنْ سُوءِ مَا بُشِّرَ بِهِ ۚ أَيُمْسِكُهُ عَلَىٰ هُونٍ أَمْ يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ ۗ أَلَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ (59)

می شود پنهان از قوم از ناخوشی آنچه مژده داده شد به آن. آیا نگاه داردش با خواری و
رسوائی یا به گور کندش در خاک (زنده)؟ بیگمان بد است آنچه فیصله می کنند. (59)

لِّلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ مَثَلُ السَّوْءِ ۗ وَ لِلَّهِ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ ۗ وَ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (60)

برای آنانکه نمی آورند ایمان به آخرت صفت بد است؛ و برای خدا صفت بلند ترین. و او
است غالب، نهایت هوشیار. (60)

وَ لَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِمْ مَا تَرَكَ عَلَيْهَا مِنْ دَابَّةٍ وَ لَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ ۗ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۗ فَاِذَا
جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَنْخِرُونَ سَاعَةً ۗ وَ لَا يَسْتَفِدُّونَ (61)

و اگر می گرفت خدا مردم را به ستم گاری ایشان نمی ماند بر آن (زمین) از جنبنده ئی و
لیکن مهلت می دهد ایشان را تا وقت تعیین شده؛ پس وقتی که آمد وقت ایشان نمی توانند پس
انداخته ساعتی (لحظه ئی)؛ و نه می توانند پیش انداخته. (61)

وَ يَجْعَلُونَ لِلَّهِ مَا يَكْرَهُونَ وَ تَصِفُ أَلْسِنَتُهُمُ الْكُذِبَ أَنَّ لَهُمُ الْحُسْنَىٰ ۗ لَا جَرَمَ أَنَّ لَهُمُ النَّارَ وَ أَنََّّهُمْ
مُفْرَطُونَ (62)

و می سازند برای خدا آنچه نمی پسندند و می کنند بیان زبان های ایشان دروغ را اینکه
برای ایشان باشد نیکوترین حالت؛ بیگمان برای ایشان است آنش و اینکه ایشان ترک شده
گاندند. (62)

تَاللَّهِ لَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَرَىٰ لَّهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ فَهُوَ وَلِيُّهُمُ الْيَوْمَ وَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (63)

قسم به خدا البته به یقین فرستادیم ما (پیغمبران) به سوی ملت هائی از پیش تو پس آراست برای ایشان شیطان کردار های ایشان را پس او است سرپرست ایشان امروز و برای ایشان عذاب درد دهنده است. (63)

وَ مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ إِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي اخْتَلَفُوا فِيهِ ۖ وَ هُدًى وَ رَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ (64)

و فرو نفرستاده ایم ما بر تو کتاب را (قرآن را) مگر تا بیان کنی برای ایشان آنچه اختلاف کردند در آن و رهنمائی و رحمت برای گروهی که ایمان می آورند. (64)

وَ اللَّهُ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۗ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ (65)

و خدا فرو فرستاد از آسمان آب را پس زنده ساخت به آن زمین را بعد مرگ آن. هرآئینه در این البته نشانه است برای گروهی که می شنوند. (65)

وَ إِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً ۗ لِمَنِ تُسْبِقُكُمْ مِّمَّا فِي بُطُونِهِ ۖ مِن بَيْنِ فَرْثٍ وَ دَمٍ لَّبْنَا خَالِصًا سَائِغًا لِلشَّرِبِينَ (66)

و هرآئینه برای شما در چهار پایان البته پندی است؛ می نوشانیم شما را از آنچه در بطن های او است از میان علف های جویده و خون، شیر خالص، گوارا برای نوشنده گان. (66)

وَ مِنْ ثَمَرَاتِ النَّخِيلِ وَ الْأَعْنَابِ تَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَكَرًا وَ رِزْقًا حَسَنًا ۗ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ (67)

و از میوه های درخت خرما و انگور ها می گیرید از آن شراب مست کننده و روزی نیک. هرآئینه در این البته نشانه است برای گروهی که تعقل می کنند. (67)

وَ أَوْحَىٰ رَبُّكَ إِلَى النَّحْلِ أَنْ اتَّخِذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا وَ مِنَ الشَّجَرِ وَ مِمَّا يَعْرِشُونَ (68)

و وحی فرستاد پروردگار تو به سوی زنبور (عسل) اینکه بگير از کوه ها خانه ها و از درخت ها و از آنچه بنا می کنند. (68)

ثُمَّ كُلِي مِن كُلِّ الثَّمَرَاتِ فَاسْلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلُلًا ۗ يَخْرُجُ مِنْ بُطُونِهَا شَرَابٌ مُّخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِّلنَّاسِ ۗ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ (69)

باز بخور از همه میوه ها پس برو راه های پروردگار خود را رام شده. بیرون می آید از بطن های آنها آشامیدنی، گوناگون رنگ های آن در آن شفا است برای مردم. هرآئینه در این البته نشانه است برای گروهی که می اندیشند. (69)

وَ اللَّهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَتَوَفَّاكُمْ وَ مِنْكُمْ مَّن يُرَدُّ إِلَىٰ أُولَٰئِكَ لَعَلَّ هُمْ يَرْجِعُونَ (70)

و خدا آفرید شما را باز می میراند شما را و از شما کسی است که می رسد به خوارترین سن تا باشد که نداند بعد دانستن چیزی را. هرآئینه خدا دانا، توانا است. (70)

و خدا آفرید شما را باز می میراند شما را و از شما کسی است که می رسد به خوارترین سن تا باشد که نداند بعد دانستن چیزی را. هرآئینه خدا دانا، توانا است. (70)

وَ اللَّهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ فِي الرِّزْقِ، فَمَا الَّذِينَ فُضِّلُوا بِرَأْدِي رِزْقِهِمْ عَلَىٰ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَهُمْ فِيهِ سَوَاءٌ، أَلَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ (71)

و خدا برتری داد بعضی شما را بر بعضی در روزی. پس نیست آنانکه برتری داده شده اند (در روزی) برگرداننده گان روزی ایشان را بر آنچه صاحب شد دست های ایشان پس ایشان باشند در آن برابر. آیا پس به نعمت خدا انکار می کنند؟ (71)

وَ اللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِّنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَ جَعَلَ لَكُمْ مِّنْ أَزْوَاجِكُمْ بَنِينَ وَ حَفَدَةً وَ رَزَقَكُمْ مِّنَ الطَّيِّبَاتِ، أَلَبِاطِلٍ يُؤْمِنُونَ وَ بِنِعْمَةِ اللَّهِ هُمْ يَكْفُرُونَ (72)

و خدا ساخت برای شما از نفس های شما زنان را و ساخت برای شما از زنان شما پسران و نواسه ها و روزی داد شما را از پاکیزه ها. آیا پس به باطل می آورند ایمان و به نعمت خدا ایشان می کنند ناسپاسی؟ (72)

وَ يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِّنَ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ شَيْئًا وَ لَا يَسْتَطِيعُونَ (73)

و می پرستند از غیر خدا آنچه که ندارد برای ایشان روزی از آسمان ها و زمین چیزی را و نمی توانند. (73)

فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ، إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَ أَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ (74)

پس بیان نکنید برای خدا مثال ها. هر آینه خدا می داند و شما نمی دانید. (74)

ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا عَبْدًا مَّمْلُوكًا لَا يَقْدِرُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَ مَن رَّزَقْنَاهُ مِنَّا رِزْقًا حَسَنًا فَهُوَ يُنْفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَ جَهْرًا، هَلْ يَسْتَوُونَ، الْحَمْدُ لِلَّهِ، بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ (75)

بیان کرد خدا مثال بنده غلام شده را نیست قادر بر چیزی، و کسی را که روزی دادیم ما او را روزی نیک پس او خرج می کند از آن پنهان و آشکارا؛ آیا برابر می شوند؟ ستائش و سپاس برای خدا است. بلکه بسیاری ایشان نمی دانند. (75)

وَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَّجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا أَبْكَمٌ لَا يَقْدِرُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَ هُوَ كَلٌّ عَلَىٰ مَوْلَاهُ أَيْنَمَا يُوَجِّههُ لَا يَأْتِ بِخَيْرٍ، هَلْ يَسْتَوِي هُوَ وَ مَن يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ، وَ هُوَ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ (76)

و بیان کرد خدا مثال دو مرد، یکی از آن دو گنگ مادر زاد نیست قادر بر چیزی و او است بار بر سر پرست خود، هر جا می فرستدش نمی آورد از خوبی؛ آیا برابر می شود او و کسی که امر می کند به عدالت و او است بر راه راست؟ (76)

وَ لِلَّهِ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ، وَ مَا أَمْرُ السَّاعَةِ إِلَّا كَلَمْحِ الْبَصَرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ، إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (77)

و برای خدا است نادیده آسمان ها و زمین. و نیست کار ساعت (قیامت) مگر مانند برهم زدن چشم یا او است نزدیکتر (کوتاه تر). هر آینه خدا بر همه چیز توانا است. (77)

وَ اللَّهُ أَخْرَجَكُمْ مِّنْ بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَيْئًا وَ جَعَلَ لَكُمْ السَّمْعَ وَ الْأَبْصَرَ وَ الْأَفْئِدَةَ، لَعَلَّكُمْ

تَشْكُرُونَ (78)

و خدا بیرون آورد شما را از بطن های مادران شما نمی دانستید چیزی را و ساخت برای شما شنوائی و چشم ها و دل ها را تا بُوَد شما کنید سپاس گذاری. (78)

أَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرَاتٍ فِي جَوْ السَّمَاءِ مَا يُمَسِكُهُنَّ إِلَّا اللَّهُ صلى إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ (79)

آیا ندیدند به سوی پرنده گان خدمت گذاران شده در هوای آسمان، نمی دارد نگاه ایشان را مگر خدا. هر آئینه در این البته نشانه ها است برای گروهی که ایمان می آورند. (79)

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ بُيُوتِكُمْ سَكَنًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ جُلُودِ الْأَنْعَامِ بُيُوتًا تَسْتَخِفُّونَهَا يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَ يَوْمَ إِقَامَتِكُمْ وَمِنْ أَصْوَابِهَا وَأَوْبَارِهَا وَأَشْعَارِهَا أَثْنَا وَمِئْتًا إِلَىٰ حِينٍ (80)

و خدا ساخت برای شما از خانه های شما جای سکونت و ساخت برای شما از پوست های چهار پایان خانه ها، می یابید سبک آن ها را روز سفر خود و روز اقامت خود و از پشم های آنها و کُرک های آنها و موی های آنها و سائل خانه و بهره مندی تا زمانی. (80)

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِمَّا خَلَقَ ظِلَالًا وَ جَعَلَ لَكُمْ مِنَ الْجِبَالِ أَكْنَانًا وَ جَعَلَ لَكُمْ سَرَابِيلَ تَقِيكُمُ الْحَرَّ وَ سَرَابِيلَ تَقِيكُمُ بَأْسَكُمْ كَذَلِكَ يُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَسْلُمُونَ (81)

و خدا ساخت برای شما از آنچه آفرید سایه ها و ساخت برای شما از کوه ها پناهگاه ها (غار ها) و ساخت برای شما لباس ها که می دارد نگاه شما را از گرمی و لباس هائیکه می دارد نگاه شما را از (آزار) جنگ شما. این چنین می کند تمام نعمت خود را بر شما تا بُوَد شما شوید تسلیم. (81)

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلْغُ الْمُبِينُ (82)

پس اگر رو برگردانند پس جز این نیست که بر تو رساندن المبین (قرآن) است. (82)

يَعْرِفُونَ نِعْمَةَ اللَّهِ ثُمَّ يُنْكِرُونَهَا وَ أَكْثَرُهُمُ الْكَافِرُونَ (83)

می شناسند نعمت خدا را باز می کنند انکار آن را و بسیاری ایشان نامعتقدان اند. (83)

وَ يَوْمَ نَبَعَثُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا ثُمَّ لَا يُؤْذَنُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَ لَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ (84)

و روزی که بر می انگیزیم از هر ملتی گواهی باز نشود داده اجازه برای آنانکه نامعتقد شدند و نه ایشان (داده می شوند اجازه) تا طلب از رضای خدا کنند. (84)

وَ إِذَا رَأَى الَّذِينَ ظَلَمُوا الْعَذَابَ فَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ وَ لَا هُمْ يُنظَرُونَ (85)

و وقتی که ببیند آنانکه ستم کردند عذاب را پس نشود سبک از ایشان و نه ایشان مهلت داده می شوند. (85)

وَ إِذَا رَأَى الَّذِينَ أَشْرَكُوا شُرَكَاءَهُمْ قَالُوا رَبَّنَا هِيَ صلى **وَلَا** شُرَكَاءُنَا الَّذِينَ كُنَّا نَدْعُوا مِنْ دُونِكَ صلى قَالِقُوا إِلَيْهِمُ الْقَوْلَ إِنَّكُمْ لَكَاذِبُونَ (86)

و وقتی که ببیند آنانکه شرک ورزیدند شریکان ایشان را گفتند: پروردگار ما این ها اند شریکان ما آنانکه بودیم ما می خواندیم از غیر تو؛ پس افگندند (شریکان ایشان) به سوی ایشان سخن را که هر آئینه شما البته دروغگویانید. (86)

وَ أَقْفُوا إِلَى اللَّهِ يَوْمَئِذٍ السَّلَامِ صلى وَ ضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتُرُونَ (87)
و افگندند به سوی خدا آن روز تسلیم شدن را؛ و گم شد از ایشان آنچه بودند به دروغ بر می بافتند. (87)

الَّذِينَ كَفَرُوا وَ صَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَاهُمْ عَذَابًا فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يُفْسِدُونَ (88)
آنانکه نامعتقد شدند و باز داشتند از راه خدا افزودیم ما ایشان را عذاب بالای عذاب به سبب آنچه بودند می کردند فساد. (88)

وَ يَوْمَ نَبْعَثُ فِي كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا عَلَيْهِمْ مِّنْ أَنفُسِهِمْ صلى وَ جِئْنَا بِكَ شَهِيدًا عَلَيَّ هِيَ وَأُولَاءِ وَ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ بَيِّنَاتٍ لِّكُلِّ شَيْءٍ وَ هُدًى وَ رَحْمَةً وَ بَشْرًا لِّلْمُسْلِمِينَ (89)

و روزی که بر می انگیزیم در هر ملتی گواهی بر ایشان از خود شان؛ و بیاوریم ما ترا گواه بر اینها. و فرو فرستادیم ما بر تو کتاب را روشن کننده برای همه چیز و هدایت و رحمت و مرده برای تسلیم شده گان به خدا. (89)

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَ الْإِحْسَانِ وَ إِيْتَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَ يَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَ الْمُنْكَرِ وَ الْبَغْيِ
يَعْظُمُ لِعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ (90)

هر آئینه خدا می کند امر به عدالت و نیکوکاری و اعطاء کردن صاحب قرابت (خویشاوندان) را و می کند منع از گناهان بسیار قبیح (شرک، زنا، ...) و اعمال زشت و تجاوز به حقوق دیگران. می دهد اندرز شما را تا بود شما پند گیرید. (90)

وَ أَوْفُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا عَاهَدْتُمْ وَ لَا تَنفُضُوا الْأَيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَ قَدْ جَعَلْتُمُ اللَّهَ عَلَيْكُمْ كَفِيلًا
إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا تَعْمَلُونَ (91)

و وفا کنید به پیمان خدا وقتی که پیمان بستید و نشکنید سوگند ها را بعد استوار ساختن آنها و به یقین ساخته اید خدا را بر شما تضمین کننده. هر آئینه خدا می داند آنچه می کنید. (91)
وَ لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَقَضَتْ غَزْلَهَا مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَا تَتَّخِذُونَ أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ أَنْ تَكُونَ أُمَّةٌ
هِيَ أَرْبَىٰ مِنْ أُمَّةٍ إِنَّمَا يَبْلُوكُمُ اللَّهُ بِهِ هِيَ وَ لِيُبَيِّنَ لَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ (92)

و نباشید مانند آن زنی که گسست رشته پیچیده اش را از بعد قوی ساختن تار های نا پیچیده؛ می گیرید سوگند های خود را وسیله فریب میان خود اینکه باشد ملتی او زیاده تر از ملتی. جز این نیست که می آزماید شما را خدا به آن. و البته می کند بیان برای شما روز قیامت آنچه بودید در آن اختلاف می کنید. (92)

وَ لَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَ لَكِنْ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ هِيَ وَ لَنَسْتَلَنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (93)

و اگر می خواست خدا البته می ساخت شما را ملت یگانه و لیکن می کند گمراه کسی را که می خواهد و می کند رهنمائی کسی را که می خواهد. و البته پرسیده می شوید از آنچه بودید می کنید. (93)

و لَا تَتَّخِذُوا أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ فَتَزِلَّ قَدَمٌ بَعْدَ ثُبُوتِهَا وَ تَذُوقُوا السُّوءَ بِمَا صَدَدْتُمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ صلى وَ لَكُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ (94)

و نگیرید سوگند های خود را وسیله فریب میان خود پس بلغزد قدمی بعد استوار و محکم شدن آن و بچشید بدی به سبب آنکه باز داشتید از راه خدا؛ و برای شما عذاب بزرگ است. (94)

وَ لَا تَسْتُرُوا بِعَهْدِ اللَّهِ تَمَنَّا قَلِيلًا إِنَّمَا عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (95)

و نفروشید به پیمان خدا بهای اندک. هر آئینه آنچه نزد خدا است او بهتر است برای شما اگر هستید شما می دانید. (95)

مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ صلى وَ مَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ صلى وَ لَنَجْزِيَنَّ الَّذِينَ صَبَرُوا و أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (96)

آنچه نزد شما است خلاص می شود و آنچه نزد خدا است باقی می ماند. و البته پاداش بدهیم آنانکه شکیبائی کردند مزد ایشان را به بهترین آنچه بودند می کنید. (96)

مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَ هُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيَاةً طَيِّبَةً صلى وَ لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (97)

کسی که کرد کار نیک از مذکر یا مؤنث و او ایمان آورنده است پس البته زنده کنیم او را زنده گانی پاک؛ و البته پاداش بدهیم ایشان را مزد ایشان به بهترین آنچه بودند می کنند. (97)

فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ (98)

پس وقتیکه خواندی قرآن را پس طلب کن پناه به خدا از شیطان رانده شده. (98)

إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطٰنٌ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ عَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ (99)

هر آئینه او نیست برای او تسلط بر آنانکه ایمان آوردند و بر پروردگار خود می کنند اعتماد. (99)

إِنَّمَا سُلْطٰنُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَلَّوْنَهُ وَ الَّذِينَ هُمْ بِهِ مُشْرِكُونَ (100)

جز این نیست که تسلط او بر آنان است که می دارند دوست او را و آنانکه ایشان به او (خدا) شریک می سازند. (100)

وَ إِذَا بَدَلْنَا ءَايَةً مَّكَانَ ءَايَةٍ وَ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُنزِّلُ قَالُوا و إِنَّمَا أَنْتَ مُفْتَرٍ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ (101)

و وقتیکه عوض می کنیم آیتی را به جای آیتی و خدا بهتر می داند به آنچه فرو می فرستد، گفتند: جز این نیست که تو بر بافنده ای. بلکه بسیاری ایشان نمی دانند. (101)

قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدْسِ مِنْ رَبِّكَ بِالْحَقِّ لِيُثَبِّتَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ هُدًى وَ بُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ (102)
بگو: فرو فرستاد او را روح القدس (جبرئیل) از جانب پروردگار تو به حق تا استوار سازد آنان را که ایمان آوردند و هدایت و مژده برای تسلیم شده گان به خدا. (102)
وَ لَقَدْ نَعَلِمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ لِّسَانُ الَّذِي يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَمِيٌّ وَ هَذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ مُبِينٌ (103)

و البته به یقین می دانیم ما اینکه ایشان می گویند: جز این نیست که می آموزاند او را انسان. زبان آنکه نسبت می دهند به سوی او بیگانه است و این زبان عربی روشن است. (103)
إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ لَا يَهْدِيهِمُ اللَّهُ وَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (104)
هرآینه آنانکه نمی آورند ایمان به آیت های خدا نمی نماید رهنمائی ایشان را خدا و برای ایشان است عذاب درد دهنده. (104)

إِنَّمَا يَفْتَرِي الْكَذِبَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ صَلَّى وَ أُولَىٰ-كَ هُمُ الْكَاذِبُونَ (105)
جز این نیست که بر می بافد دروغ را آنانکه نمی آورند ایمان به آیت های خدا؛ و آنها ایشانند دروغگویان. (105)

مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ- إِلَّا مَنْ أُكْرَهَ وَ قَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ وَ لَكَ مِنْ شَرِّ الْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِنَ اللَّهِ وَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ (106)

کسی که نامعتقد شد به خدا از بعد ایمان خود به جز کسی که مجبور کرده شد و دل او راضی است به ایمان، و لیکن کسی که باز کرد به نا معتقدی سینه پس بر ایشان است خشم از جانب خدا و برای ایشان عذاب بزرگ است. (106)

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ اسْتَحَبُّوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَ أَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ (107)
این (خشم به سبب) آنکه دوست می دارند زنده گانی دنیا را بر آخرت و اینکه خدا نمی نماید رهنمائی گروه نامعتقدان را. (107)

أُولَىٰ-كَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَ سَمِعِهِمْ وَ أَبْصَرِهِمْ صَلَّى وَ أُولَىٰ-كَ هُمُ الْعُفْلُونَ (108)
آنها آنانند که مهر نهاد خدا بر دل های شان و شنوائی ایشان و چشم های ایشان؛ و آنها ایشانند بی خبران. (108)

لَا جَرَمَ أَنَّهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمُ الْخٰسِرُونَ (109)

بیگمان اینکه ایشان در آخرت ایشانند زیان رسیده گان. (108)

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ هَاجَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا قُتِلُوا ثُمَّ جَاهَدُوا وَ صَبَرُوا- إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَعَفُورٌ رَحِيمٌ (110)

باز هر آئینه پروردگار تو برای آنانکه هجرت کردند از بعد آنکه سخت عذاب شدند باز تلاش کردند (در سختی های هجرت و عذاب سخت) و شکیبائی کردند، هر آئینه پروردگار تو از بعد آن البته آمرزنده، با رحم است. (110)

يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ نَفْسٍ نَجْدِلُ عَنْ نَفْسِهَا وَ تُوْفَىٰ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَ هُمْ لَا يُظْلَمُونَ (111)

روزی که می آید هر شخص، می کند مناظره (زاری) از جان خود و به تمام داده می شود هر شخصی آنچه کرده است و ایشان نمی شوند ستم. (111)

وَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ ءَامِنَةً مُّطْمَئِنَّةً يَأْتِيهَا رِزْقُهَا رَغَدًا مِّنْ كُلِّ مَكَانٍ فَكَفَرَتْ بِأَنْعَمِ اللَّهِ فَأَذَاقَهَا اللَّهُ لِبَاسَ الْجُوعِ وَ الْخَوْفِ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ (112)

و زد (بیان کرد) خدا مثال شهری که بود ایمن، آرام می آید روزی آن به فراوانی از هر جا پس ناسپاسی کرد به نعمت های خدا پس چشاند آن را خدا پوشش گرسنگی و ترس به سبب آنچه بودند می کنند. (112)

وَ لَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْهُمْ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ وَ هُمْ ظَالِمُونَ (113)

و البته به یقین آمد به ایشان پیغمبری از ایشان پس به دروغ نسبت کردند او را پس گرفت ایشان را عذاب و ایشان بودند ستم گاران. (113)

فَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَلًا طَيِّبًا وَ اشْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ إِنَّ كُنتُمْ لِيَّاهُ تَعْبُدُونَ (114)

پس بخورید از آنچه روزی داد شما را خدا حلال، پاکیزه و سپاس گذاری کنید نعمت خدا را اگر هستید شما تنها او را می پرستید. (114)

إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَ الدَّمَ وَ لَحْمَ الْخِنزِيرِ وَ مَا أَهْلٌ لِّغَيْرِ اللَّهِ بِهِ ^{مسی} فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَ لَا عَادٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ (115)

جز این نیست که حرام (منع) کرد (خدا) بر شما حیوان مرده را و خون را و گوشت خوک و آنچه قربانی شده برای غیر خدا به آن؛ پس کسی که مجبور شد غیر سرکشی کننده قصدی و نه از حد گذرنده پس هر آئینه خدا آمرزنده، با رحم است. (115)

وَ لَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ هَذَا حَلَالٌ وَ هَذَا حَرَامٌ لِنَقْتَرُوا عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ (116)

و نگوئید برای چیزی که می کند بیان زبان های شما دروغ را که این حلال است و این حرام تا بر بافید بر خدا دروغ را. هر آئینه آنانکه بر می بافند بر خدا دروغ را نمی شوند رسته گاران. (116)

مَتَّعٌ قَلِيلٌ وَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (117)

بهره مندی اندک و برای ایشان است عذاب درد دهنده. (117)

وَ عَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا مَا قَصَصْنَا عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ ^{مسی} وَ مَا ظَلَمْنَاهُمْ وَ لَكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ (118)

و بر آنانکه یهود شدند حرام ساختیم ما آنچه بیان کردیم بر تو از پیش؛ و نکردیم ستم ما ایشان را و لیکن بودند خویشان را می کردند ستم. (118)

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ عَمَلُوا السُّوءَ بِجَهْلَةٍ ثُمَّ تَابُوا مِنْهُ بَعْدَ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَعَفُورٌ رَحِيمٌ (119)

باز هرآئینه پروردگار تو برای آنانکه کردند کار بد را به نادانی باز توبه کردند از بعد آن و نیکو کاری کردند هرآئینه پروردگار تو از بعد آن البته آمرزنده، با رحم است. (119)

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَ لَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ (120)

هرآئینه ابراهیم بود پیشوا، فرمانبردار برای خدا، یگانه پرست و نبود از شرک آورنده گان. (120)

شَاكِرًا لِّأَنْعَمِهِ اجْتَبَاهُ وَ هَدَاهُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ (121)

سپاس گذار برای نعمت های خدا. برگزید او را و رهنمائی کرد او را به سوی راه راست. (121)

وَ آتَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً صَلَّىٰ وَ إِنَّا فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ (122)

و دادیم ما او را در دنیا نیکی؛ و هرآئینه او در آخرت البته از شائسته گان. (122)

ثُمَّ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنْ اتَّبِعْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا صَلَّىٰ وَ مَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ (123)

باز فرستادیم وحی ما به سوی تو اینکه پیروی کن آئین ابراهیم را یگانه پرستی؛ و نبود (ابراهیم) از شرک آورنده گان. (123)

إِنَّمَا جُعِلَ السَّبْتُ عَلَى الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ وَ إِنَّ رَبَّكَ لَيُحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ (124)

جز این نیست که لازم کرده شد (تعظیم) شنبه بر آنانکه اختلاف کردند در آن (یهود). و هرآئینه پروردگار تو البته می کند حکم میان ایشان روز قیامت در باره آنچه بودند در آن اختلاف می کنند. (124)

ادْعُ إِلَىٰ سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَ الْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ صَلَّىٰ وَ جَدِّلْهُمْ بِأَلْسِنَةٍ حَسَنَةٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ صَلَّىٰ وَ هُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ (125)

دعوت کن به سوی راه پروردگار خود به هوشیاری و پند نیک؛ و مناظره کن با ایشان به آنکه آن بهترین است. هرآئینه پروردگار تو او است دانا ترین به کسی که گمراه شد از راه او؛ و او است دانا ترین به راه یافته گان. (125)

وَ إِنَّ عَاقِبَتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ صَلَّىٰ وَ لئن صَدَرْتُمْ لَهُوَ خَيْرٌ لِّلصَّادِقِينَ (126)

و اگر مجازت می کنید پس مجازت کنید به مانند آنچه مجازت شدید؛ و البته اگر شکیبائی کنید البته آن بهتر است برای شکیبائی کننده گان. (126)

وَ اصْبِرْ وَ مَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ وَ لَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَ لَا تَكُ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ (127)
و شکیبائی کن و نیست شکیبائی تو مگر به (از جانب) خدا. و نخور اندوه بر ایشان و نباش
در تنگدلی از آنچه می کنند دسیسه. (127)

إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَ الَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ (128)
هر آینه خدا همراه آنان است که پرهیزگاری کردند (از خشم خدا) و آنانکه ایشانند نیکو
کاران. (128)